

„Igazi ötcsillagos olvasmány.”

– Corinne Michaels

bestsellerszerző

ELSŐ
KÖNYV

REBEL HEIR

lázadó örökös

New York Times bestsellerszerzők

VI KEELAND,
PENELOPE WARD

fine
selection

VI KEELAND,
PENELOPE WARD

REBEL HEIR

l á z a d ó ö r ö k ö s

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

1. FEJEZET

Gia

– *SEX ON THE BEACH-ET* még szó szerint se csináltam, nemhogy koktélban.

– Van még két másik pultos. Ők segíthetnek, hogy azt is megcsináld, amit nem tudsz. *Lééégysziii!* A nővéremnek most folyt el a magzatvize, és ma este vissza akarok menni kocsival New Jersey-be, hogy elkerüljem a reggeli csúcsforgalmat. Jövök neked eggyel.

Szinte hallottam a telefonban, ahogy Riley lefelé biggyeszti az ajkát.

– De ma este írni akartam.

– Azért nem jöttél ki ma a partra, mert írni akartál egész nap. Hány szót írtál eddig?

Lepillantottam a laptopomra. *Hetet. Hét rohadt szót írtam ma.*

– Többet, mint tegnap – válaszoltam. Ez a szomorú igazság. – Most jöttem bele.

– *Légyszi-légyszi!* Vészhelyzet van, máskülönben nem kérnélek meg.

– Rendben – fújtam egyet.

– Köszönöm! – sikkantotta Riley. – Ja, és valami kivágottat vegyél fel, hogy megmutasd a jó nagy lökhárítódat. Senkit sem fog érdekelni, hogy nem tudsz italt keverni, ha kirakod.

– *Szia, Riley!*

Belenéztem a tükörbe. A hajam kócos kontyba fogva állt a fejem tetején. Nem volt rajtam smink, a kontaktlencsém pedig már lecséréltem szemüvegre, ami eltakarta fáradt kék szememet. Felsőhajtottam. Legalább lezuhanyoztam ma.

A lakótársam, Riley pultosként dolgozott az egyik menő Hampton-vidéki bárban a tengerparton. Az a fajta hely volt, ahová felvágós, gazdag pasik járnak olyan galléros pólóban, amin apró, hímzett lovacska díszelg, és zokni nélkül hordják hozzá a belebújós cipőt. A nők mind vékonyak, és túl sokat mutatnak a tökéletesen barnított bőrükből. Miután legutóbb belefutottam ott egy srácba, egyáltalán nem akartam felhívni magamra a figyelmet. Felkentem egy kis szempilláspirált, leengedtem a hajamat, de nem vettem a fáradságot, hogy a kontaktlencsét visszarakjam. *Így is megfelel.*

A *Heights* parkolója tele volt. A helynek tetőterasa is van. Innen kapta a nevét. A bejárat előtt cigiztek, odabent pedig úgy bömbölt a zene, hogy az ablakok is beleremegtek. Egyszer jártam itt, és emlékszem, hogy három pult is van... egy a tetőterazon, egy odabent, egy pedig a tengerre néző külső részen. Étterem is tartozott hozzá, ami népszerűnek tűnt, mielőtt átvették az uralmat a bár vendégei. Nem tudtam, hogy a lakótársam hol dolgozik ma.

Egy hatalmas darab fickó kinyitotta az ajtót, amikor látta, hogy jövök, így először odabent néztem körül. Riley rögtön kiszúrt. Kiabálva integetett nekem két kézzel a pult mögül.

– Gyere be hátra! – rikkantotta úgy, hogy tölcsért csinált a kezéből.
– Gyorsan körbevezetlek.

Odasétáltam a hosszú bárpult végéhez, és felemeltem a csuklópántos részt, hogy bemenjek mögé.

– Ő itt Carly – mutatott rá egy vörös lófarkas lányra, aki a hasát szabadon hagyó pólót viselt, és integetett nekem. – A kinti pultnál dolgozik Michaellel. Csak beugrott, hogy csórjon tőlünk egypár poharat, mert nem szerelkezett fel eléggé a sajátjánál.

– Mindig késésben vagyok – harsogta túl a zenét Carly, és vállat vonva felemelt egy dobozt.

Riley utána egy alacsonyabb szőke lányra mutatott, akihez képest Carly alig takaró öltözéke is nyanyásnak tűnt. Egy pillanatra meg is bántam miatta, hogy nem kaptam fel valami szebbet, vagy legalább szedtem össze magam egy kicsit.

– Ő pedig Tia. A belső pult bal fele az övé. A jobb az enyém.

Tia is integetett.

– Na, szóval van Budweiser, Stella, Corona, Heineken, Amstel és Lighthouse Ale, ami helyi sör – zongorázott végig a felső csapokon Riley. – A helyi sörből nyomj, ha azt mondják, hogy rád bízzák a választást.

– Oké – bólintottam.

– Minden a legfelső polcon van – fordult a mögöttünk lévő tükrös polcokhoz. – A legnépszerűbb cuccok, tehát a vodka, a Jack Daniel's, a rum, a Fireball és a tequila mind ott van a pult jobb és bal oldalán, így nem kell annyiszor egymásba ütköznünk. Poharak, szirupok, mosogató és az üveges sörök hűtői mind itt vannak lent – mutatott a pult alá Riley. – A piros hűtő tetején ott egy laminált könyv, amiben bármelyik koktél hozzávalóit megnézheted, ha nem tudod, hogy kell elkészíteni.

– Piros hűtő. Vettem.

– Mi van még? – tűnődött el a mutatóujját az ajkához érintve. – Ja! Ha bárkivel bármi gondod lenne, csak füttyents, és Tölgy majd elintézi.

– Tölgy?

– A kidobó – bökött a bejárati ajtónál álló hatalmas pasasra. – Nem tudom a rendes nevét. Mindenki csak Tölgyfának hívja. Gondolom, hogy azért, mert olyan a testalkata, mint egy fáé. Ő a kidobó meg a beugrós főnök is, amikor a tulaj nincs itt.

Riley kivette a táskáját a pult alól, hogy a vállára kanyarítsa.

– Ami szerencsénkre elvileg ma este is így lesz. Kiakadna, ha megtudná, hogy egy tapasztalatlan embert hagytam a pult mögött.

– *Elvileg?* – kerekedett el a szemem. – Mi van, ha mégis felbukkan?

– Nyugi. A pénzes pöcs ma valami testületi ülésre ment New Yorkba. Nem fog idejönni.

Riley nyomott egy puszt az arcomra, aztán kiszaladt az ajtón.

– Köszí, hogy megteszed – kiáltotta hátra a válla fölött. – Jövök neked eggyel!

Az első vendégeim sört kértek. Némi plusz habtól eltekintve – mivel még nem váltam a csapolás mesterévé – nem volt semmi gond. Egészen addig, ameddig elő nem került egy négyfős női csapat.

– Egy Cosmo lesz.

– Nekem egy Paloma.

– Nekem egy Moscow Mule.

Hogy micsoda?

– Én egy Coronát kérek szépen.

Legalább az utolsónak, akinek van modora, nem lesz elcseszve az itala. Lecsapoltam a Coronát, összeráztam egy Cosmót – mivel véletlenül pont az a kedvencem, tényleg tudom, hogy kell elkészíteni –, aztán nekiláttam átlapozni a koktéloskönyvet, ami ott volt a piros hűtő tetején. Csakhogy... nem szerepelt benne sem a Moscow Mule, sem pedig a Paloma receptje. Odamentem Tiához.

– Figyi, mi kell a Moscow Mule-hoz?

– Ez most komoly? Tőlem még sohasem kérték, de szerintem hatvan milli vodka, százhusz milli gyömbér és lime-lé.

– Kösz. És a Palomához?

– Ki a fenét szolgálsz ki? – nevetett Tia. – Hatvan milli tequila, két deci grépfrútos üdítő és lime-lé. A fura pultosok szeretik a hűtő aljában tartani a gyömbért meg a grépfrútos üdítőt. Muszáj lesz turkálnod.

– Értem, kösz.

A pult másik végéhez visszafelé menet megálltam, hogy újratöltssek egy söröspoharat és pénzt váltsak valakinek. Olyan hangosan szólt a zene, és úgy elterelte a figyelmemet, hogy az már egy kicsit betett nekem. Mire fogtam a poharakat, hogy nekilássak a hölgyek italának, már nem tudtam, jól emlékszem-e a dolgokra.

Vajon gyömbér volt, sör, vodka és citrom? A pult túlsó vége felé pillantottam. Tia egyik kezével egy shakert rázott, a másikkal pedig sört csapolt. Kezdett megtelni a hely.

– Megfeledeztél az italainkról?

A számárrajongónak volt egy stílusa.

– Már jönnek is.

Csak ne hibáztass, ha szar íze lesz.

A legjobb tudásom szerint összedobtam, amire emlékeztem a hülye koktélokból, és mindkettőt trendi pohárba töltöttem. Felvágós pohárból egyébként is jobban ízlik minden. Miután beütöttem a rendelésüket, folytattam a következő vendéggel.

– Egy sárlavina lesz – mondta a halvány rózsaszín pólóingos srác.

– Ööö... rendben – pillantottam Tia felé. Még mindig nem ért rá. Nem zavarhattam minden egyes vendég miatt. – Abban van a Kah-lúa, igaz?

A pasas csúnyán nézett rám. Mi ütött itt az emberekbe?

– Lehet, hogy a sarki fagyisnál kellene inkább dolgoznod, ha nem tudod, hogy készül a sárlavina.

– Lehet, hogy inkább sört kellene innod egy női koktél helyett – vágtam vissza.

– A barátnőmnek lesz. Nem mintha lenne hozzá közöd.

– Ó!

Odamentem a receptkönyvhöz. Miért nincsenek ábécésorrendben ezek az izék? A sárlavina az utolsó előtti volt. Vodka, Bailey's, Kahlúa, tej – mind egyenlő arányban.

Két másik vendég is leadta a rendelést, amíg összekevertem a koktét. Meg kellett tanulnom, hogy ne nézzek a szemükbe, ameddig nem állok készen a következő rendelés felvételére. Mivel megzavartak, kétszert tettem bele a Bailey'st, és elfelejtettem a tejet.

Miközben beütöttem a pökhendi sárlavinás hapsinak az italt, a korábban kiszolgált női négyes csapat visszatért. Előretolakodtak, és két poharat lecsaptak a pultra. Szanaszét fröccsent belőlük az ital.

– Ezekkel valami nincs rendben. Nem tudom, mit tettél bele, de borzasztó az ízük.

– Jó, egy perc, és újrakeverem nektek.

A ribancbrigád élén álló nő forgatta a szemét.

Bettem a sárlavinás fickótól kapott húszdollárost a kasszába, és visszatértem az öt dollár visszajáróval. *Tizenöt dolcsi. Micsoda lehúzás!*

– Tessék!

A pasasnak tejbajusza volt, amikor leeresztette a szája elől, amit összekotyvasztottam.

– Ez sem stimmel. Tudod te egyáltalán, hogy mi az ördögöt csinálsz?

– Nem! – rikkantottam vissza védekező álláspontra helyezkedve.

– Egy barátomnak segíték. Nem kell ilyen durván viselkedni. Megteszem, ami tőlem telik.

Ráérősen újramevettem mind a három italt, és hagytam, hogy a nagyozolás kuncaftok megkóstolják, mielőtt elmennek. Éreztem, hogy valaki figyel a hosszú bárpult végénél, de odáig még el kellett jutnom valahogy.

Még két vendéget ki kellett szolgálnom, mire gyors pillantást vehettem a szempárra, amiről éreztem, hogy követ. Teljesen ledöbben-tem. Egy jó pasi. *Eszméletlenül jó pasi*, de úgy nézett ki, mint egy pit-bull az uszkárok között. Fekete motoros bőrdzseki, napbarnított bőr, borostás arc, és olyan hamvasszőke haj, ami úgy szétállt, mintha az előbb szexelt volna. *Egy nagyon jót*. Feszült lettem az átható mélyzöld tekintetétől.

– Mindjárt jövök – mondtam neki.

Bólintott egyet.

Miután végeztem a mellette lévő sráccal, odafordultam a lázadó-hoz a pasztell pólóínges csivavák között.

– Mit adhatok?

– Mi az, amiről tudod, hogy kell elkészíteni?

Istenem, a hangja is olyan volt, mint az arca. Szexi, mély és átható.

Úgy tűnt, hogy egy ideje már ott ül, és rájött, hogy nem én vagyok a legjobb pultos.

– Sör – vigyorogtam. – Sört tudok csinálni.

Mintha megrezzent volna a szája széle, legalábbis úgy láttam.

– A tulaj tisztában volt veled, amikor felvett, hogy csak egy italnak a receptjét tudod?

– Igazából nem vett fel. Egy barátom helyett ugrottam be, és őszin-tén szólva fogalmam sincs, mit csinálok. Az is lehet, hogy a legutóbbi fickónak rosszul adtam vissza.

A pasi hallgatott. Mintha engem fürkészett volna, amitől kelle-metlenül éreztem magam.

Nem sok valódi rosszfiút ismertem, ám ez a pasi biztosan az volt.
– Szóval... mit adhatok?

Válasz helyett felállt, és levette a bőrdzsekijét. Nyeltem egyet, amikor megpillantottam az egyszerű fehér pólója alatt dagadó izmokat. Mindkét karját tetoválások borították, mintha borostyán módjára benőtték volna a bőrének minden egyes négyzetcentiméterét. Eszemment késztetést éreztem, hogy közelebről megnézzem őket, és megkérdezzem tőle, melyik mit jelent.

– Mi a neved? – kérdezte úgy, hogy le sem vette rólam a szemét, mégsem éreztem úgy, mintha stírólna. Egyszerre volt zavarba ejtő és érdekes.

– Gia.

– Gia – visszhangozta. – Mondd csak, Gia, mit gondolna a tulaj, ha tudná, hogy te állsz a pult mögött, rosszul adsz vissza, és feldühíted a vendégeit?

Lehet, hogy szörnyen szexi a srác, ám ez a hirtelen hangnemváltás megkongatta nálam a vészharangot. Mégsem hagytam ott, és nem is hívtam Tölgyfát. Csak ott álltam, és válaszoltam, mint egy idióta. *Egy idióta, akiből kibukik a valóság, amikor zavarba jön.*

– Gondolom, hogy a tulaj valószínűleg kiakadna. Nem úgy látná, hogy jól cselekszem egy barátommal, akinek vészhelyzet miatt el kellett mennie.

– És miért gondolod így?

– Hát... úgy hallottam, hogy egy pöcs.

– Igen – vonta fel a szemöldökét. – Találkoztam vele, és tényleg egy pöcs.

Habár egyetértett velem, egyáltalán nem úgy hangzott, mintha az én oldalamon állna. Ki kellett másznom ebből a bizarr beszélgetésből.

– Szóval... kéred a specialitásomat, egy sört?

– Persze.

– Milyen fajtát?

– Rád bízom – rázta meg lassan a fejét.

Megkönnyebbültem, hogy egy percre elmenekülhetek. Odamentem a csaphoz, elővettem egy korsót a pult alól, és nekiláttam megtölteni a helyi sörrel, amit Riley mondott. Még mindig magamon éreztem a lázadó vendégem tekintetét. A vállam fölött hátrapillantva meg is győződtem róla, hogy bámul. Még csak annyi illem sem szorult belé, hogy úgy tegyen, mintha másfelé nézne, amikor rajtakaptam.

– Hat dollár lesz – tettem le elé a teli korsót.

– Nyolc.

– Tessék?

– A sör nyolc dolcsi, nem hat.

Kissé bosszúsnak tűnt.

– Ó... kijavítasz, hogy többet fizethess?

A kidobó-főnökhelyettes-fa odajött a pulthoz, hogy megálljon a vendégem mellett.

– Az italszállítmány késve érkezett, és hiányzik hat üveg. Számla a pénzesfiók alatt, főnök.

Beletelt egy kis időbe, mire leesett, minek voltam a fültanúja. Elkekedett a szemem.

– Azt mondtad, hogy... főnök?

– Így van, Gia – meredt rám a rosszfiú. – Én vagyok a pöcs. Enyém a hely – húzódott olyan mosolyra a szája, ami minden volt, csak boldog nem. – Most pedig takarodj a francba a báromból, és mondd meg a barátődnek, hogy ki van rúgva!

Fenébe!

Tényleg ő a főnök.

Azt hittem, hogy ez a pasas valami vándormadár, aki éppen átutazóban van itt a motorjával, nem pedig egy egész komplexum tulajdonosa.

Mindenki engem bámult, miközben küszködve kerestem a szavakat.

– Ezt nem teheti – váltottam gyorsan magázásra. – Őt nem rúghatja ki. Ne hibáztassa Riley-t, amiért én akkor sem tudnék italt készíteni, ha az életem múlna rajta. Nem ő tehet róla. Ő csak jót akart, hogy álljak be helyette a családi vészhelyzet miatt. Szó nélkül is leléphetett volna. Ne őt büntesse a hozzáértésem hiánya miatt!

Amikor a kidobó megint közeledett, a pöcs felemelte a kezét, miközben le sem vette a tekintetét onnan, ahol volt, azaz rólam.

– Ne most, Freddie!

– Bocs, főnök! Muszáj szólnom, hogy Elaina most lépett ki. Egyáltalán nem jön vissza dolgozni. Úgy döntött, hogy New Yorkba költözik a barátjával. Mindketten meghallgatásra mennek valami darab miatt. Azt mondta, hogy nagyon sajnálja, de felmond.

A pöcs két kézzel beletúrta a hajába, és összeszorította a fogát dühében.

– Mi a franc?

Úgy nézett ki, mint aki mindjárt felrobban. Egy mély sóhajtás után behunyta a szemét, hogy összeszedje magát. Amikor kinyitotta, csak csúnyán nézett rám.

Nagyon ijesztő volt, de nem hagyhattam, hogy lásson megizzadni. Állnom kellett a sarat, és kiállni azért, amiről a szívem mélyén tudtam, hogy igaz.

Adtam neki néhány másodpercet, hogy feldolgozza a hírt, ami még jobban felbőszítette, aztán könyörgőre fogtam.

– Kérem... Muszáj újra átgondolnia. Nem megyek sehová, ameddig nem biztosít róla, hogy Riley nem veszíti el a munkáját emiatt. Nem lenne fair.

– Kurvára nem vagy jó pultosnak – mért végig tetőtől talpig. – De az megy, hogy álldogálj, jól nézz ki, leültesd az embereket, és néha kivigyél egy tálca kaját, ha kell?

– Miről beszél?

– Most mondott fel az éjszakás hostess. Nem fogok tudni másvalakit találni a helyére a péntek esti csúcs előtt, ami bármelyik pillanatban elkezdődhet. Ha kiségitesz, akkor felőlem a barátnőd, Riley megtarthatja az állását. És inkább tegeződjünk.

Fel akar engem venni?

– Az előbb még ki akartál rúgni! Most meg azt akarod, hogy itt dolgozzak?

– Nos, nem várt körülmények nyomása alatt állok, és volt néhány percem megemésztetni a gyenge kifogásodat. Úgy tűnik, hogy jó szándékkal akartad kiségiteni a barátnődet, bár a részéről síkhülye lépés volt, hogy megkért téged erre.

– És mi van akkor, ha nem fogadom el az állást?

– Akkor Riley repül, amiért odarakott valakit a pultom mögé, akinek nem kellett volna ott lennie. A döntés a tiéd.

Beletelt egy percbre, mire valóban átgondoltam az ajánlatát. Vagy inkább a zsarolását? Igazság szerint szükségem volt a pluszpénzre. Elcseszttem a mostani albérletemre a tízezer dolcsit, amit előlegként kaptam a kiadótól a folyamatban lévő könyvemre. Egyébként is fontolgattam, hogy keresek valami mellékállást, hogy legyen egy kis extra bevétel. Akár jól is járhatok ezzel.

– Ez a munkajánlat csak ma estére szól, vagy addig, ameddig nem találsz állandó embert?

– Nem tudom. Idáig még nem jutottam el. Benne vagy, vagy nem?
– Elfogadom... de állandó munkát szeretnék. És nem azért, mert megadom magam a zsarolásnak. Hanem azért, mert tényleg örülnék egy állásnak, amivel kiegészíthetem a jövedelmemet. Könyvet írok, és az előleg nagy részét már elvertem, szóval...

– Könyvet írsz? – hunyorgott. – Remélem, nem *Pultos tippek kezdőknek* címmel.

– Nagyon vicces. Nem. Romantikus történet, ami egy nyaralóban játszódik. Éppen erre lakom egy ilyenben, megosztott nyári albérletben, és a kiadásaim túllépik a keretet. Ez a munka tényleg sokat segítene, ha napközben írhatnék, éjjel pedig dolgozhatnék.

– Romantikus történet egy nyaralóban... ez baromi ostobán hangzik – vett elő egy cigarettát, hogy rágyújtson. Aztán az arcomba fújta a füst egy részét.

– Tessék? – köhögtem. – Miért ostoba?

– Nem sokat tudok a romantikus regényekről, de ez kurvára közhelyesnek tűnik.

Köszönöm, Pöcs úr, hogy rámutatott arra, ami nyilvánvaló!

Kur-vá-ra köz-he-lyes.

Pont az a bajom, hogy mivel lehetne eredetivé tenni.

Jól kezdődött. Az első három fejezet elég jó volt ahhoz, hogy meglegyen a szerződés a kiadóval. Most viszont nem jött semmi ihlet. Így született a mai fantasztikus hét szó.

– Amúgy negyedóra múlva kezdesz, Shakespeare – pöccintette le a hamut a földre.

– Mirabelli a nevem. Gia Mirabelli. A papírmunka kedvéért.

– *Rush* – fújta ki még több füstöt, és biccentett mellé.

Rush? Vagyis siessek?

– Mintha azt mondtad volna, hogy tizenöt percem van. Ne jártasd a szádat! Nem kell sietnem.

Erre az ég felé nézett, mintha a jóistentől kérdezné, hogy lehetek ennyire hülye.

– A Rush meg az én nevem, te zseni, és vigyázz a szádra. Én vagyok a főnököd, rémlik?

Nem tudom, mitől lettem ennyire arcátlan, de hirtelen visszatért minden bátorságom. Kihúztam magam, és megadtam neki, ami járt.

– Jelen pillanatban úgy tűnik, hogy nagyobb szükséged van rám, mint nekem rád. Míg ez az állás nagy segítség lesz nekem, megtehetem, hogy elfogadom vagy elengedem. Tehát azt mondom, hogy egyezzünk meg a kölcsönös tiszteletben. Ha tiszteletlenül beszélsz velem, akkor megint azt fogom mondani, hogy ne jártasd a szádat. És azt is hozzá fogom tenni, hogy baszki – hajoltam előre.

Felkészültem rá, hogy durván be fog szólni ezért. Helyette viszont Cheshire macska módjára szélesen elvigyorodott. Megfogta a karomat, és távolabb vezetett a pulttól, ahol így nem maradt ember.

– Ilyen szavakat csak négyszemközt, a vendégek előtt pedig figyelj oda, kérlek – suttogetta bele a fülembe.

Furcsán fogalmazott. *Biztat, hogy beszéljek csúnyán veled?*

Borzongás futott végig a gerincemen. Cigarettafüst és kölni illata csapott meg. Önkéntelenül reagált a testem a közelségére, pedig leírtam a férfiakat, miután rosszul sült el egy egyéjszakás kalandom néhány hete. De a Gonosz úrra adott reakcióm emlékeztetett rá, hogy nemigen választhatja meg az ember, kihez vonzódik fizikailag. Néha pont ahhoz, akihez végképp nem kellene.

Megköszörültem a torkomat.

– Hogy kapom meg a fizetésemet? – kérdeztem.

– Menj, frissítsd fel magad! Tedd a dolgodat, és én majd intézkedem, hogy gondoskodjanak rólad.

– Van valami hivatalos betanítás?

– Nincs – fújta ki a füst maradékát, miközben elnyomta a csikket.

– Nincs?

– Nincs. Nem olyan nehéz – mutatott a pódiumra, ahol a vendégeket fogadó hostessnek kell állnia. – Látod ott azt az asztalt? Beállsz oda, köszöntöd az embereket, és odakíséred őket az egyik asztalhoz, ha úgy döntenek, hogy nem valamelyik bárpult felé veszik az irányt. Ha a személyzet bármelyik tagjának problémája van egy vendéggel, akkor lehet, hogy hozzád fog odamenni, mert neked lesz a legkevesebb tennivalód. Kirázod a kisujjadból. Nem kell hozzá tehetőség, ami jó dolog, miután csúnyán felsültél pultosként. Az emberek egyébként is gyakorlással szoktak tanulni. Nagy híve vagyok annak, hogy dobjuk be őket a mély vízbe, és ne pazaroljunk időt arra, hogy próbáljuk elmagyarázni a dolgokat. Vagyis leszámítva azt, hogy ma muszáj volt elrángigálnom téged a pult mögül, mert vendégeket vezítettem miattad.

– Egészséges munkakörnyezetnek hangzik.

– Ne felejs el mosolyogni, Shakespeare! – kacsintott rám.

2. FEJEZET

Rush

NEM IGAZÁN VOLT SZEREPEM A *HEIGHTS*BAN. A komplexum tulajdonosaként nem kellett itt töltenem az idő nagy részét. Erre való a menedzser meg az alkalmazottak. De mondhatjuk, hogy egy kicsit irányításmániás vagyok. Ráadásul az összes hely közül, ami az enyém, ennek kedveltem a legjobban a légkörét. Itt voltam az erőm teljében. Így ez lett a bázisom.

Ma este viszont a szokásosnál is *sokkal* jobban kedveltem a *Heights*-ot, ami dühített. Valahányszor azon kaptam magam, hogy ránézek az új alkalmazottamra, Giára, fejben szidtam magam. De nehéz volt nem ránézni. Rögtön kitűnt a hosszú és zabolátlan sötét hajával, a ragadós mosolyával, amikor megláttam, mert a filigrán alkatához képest rengeteg volt benne a spiritusz. Ráadásul szemüveget hordott, amit valamiért rendkívül szexinek találtam.

Nincs túl sok szabály az életemben. Többnyire azt csinálom, amit akarok – függetlenül a következményektől. Például ott a dohányzás.

Tudom, hogy szörnyen hat rám, mégis csinálom, holott folyton azt mondogatom magamban, hogy egyszer majd leszokom.

Isten látja lelkemet, baromira megtehetek bármit, amit csak akarok az életben. Elég durva dolog ezt kijelenteni így huszonkilenc évesen. A világ a lábaim előtt hevert, így könnyen elszaladt velem a ló, és elcseszhettem mindent. De megesküdtem rá, hogy nem fogom elpusztítani a lehetőséget, amikor a nagyapám néhány éve rám hagyta a birodalma felét. Ez több ingatlant is jelentett itt, a Hampton-vidéken. Bár sosem voltam a szabályok híve, igyekeztem nem örületesen elkúrni.

Az egyetlen nagy szabály, amit tényleg betartottam, hogy nem szarok oda, ahol enni szoktam. Vagyis inkább nem dugok ott, ahol dolgozom. Számomra szigorúan tilos volt átlépni a határt egy alkalmazottal. Még sohasem keféltem meg senkit, akit felvettem. És azt akartam, hogy ez így is maradjon. Tehát abban a pillanatban, amikor felvettem Gia Mirabellit, ő is átkerült a tiltott zónába.

Alapjáraton nem okozott gondot, hogy ne keverjem az üzletet az élvezetekkel. De amikor az a kis tűzrőlpattant beszólt nekem az előbb, meg mertem volna esküdni rá, hogy abban a pillanatban kemény lett a farkam, amikor kiejtette a száján a baszki szót. Senki sem beszélt velem így, pont ezért tetszett, hogy ő igen. Pláne, hogy a baszki sokkal szebben hangzik egy szép nő szájából.

Az a hír járta a *Heights*-ban, hogy az emberek mintha tartanának tőlem. Főleg azok, akik a beosztottaim. Freddie-t, vagyis Tölgyfát leszámítva szinte féltek tőlem (neki pedig lássuk be, hogy a mérete miatt senkitől sem kell félnie). Gia viszont nem félt. Ő magáról tett rám, és ez volt a legüdítőbb dolog, amit az idén átéltem. Vagy talán valaha.

Amikor este jött egy lazább időszak, leírtam vele az összes személyes adatát a kifizetéshez. Mit ad isten, kiderült, hogy az egyik kiadott

ingatlanomban lakik. Mivel a nyári albérlők az ingatlankezelő céggel szerződtek, ezért nem tudhatta meg egykönnyen, hogy én vagyok a tulaj. Elhatároztam, hogy a megfelelő pillanatban majd elejtem neki az infót.

Nem lepett meg az összefüggés.

Egy csomó ingatlanom van a Hampton-vidéknek ezen a részén. Az apám és a bátyám – akikkel eltávolodtunk egymástól – leginkább New York Cityben maradt, onnan viszik a családi vállalkozást. A Hampton-vidék viszont főleg az én területem, legalábbis működtetési szempontból.

A *Heights* napközben egy sima tengerparti bár volt, este azonban átváltozott inkább klubba és étteremmé, élő zenével a tetején. Ezen a péntek estén pedig kívül-belül zsúfolásig megtelt.

Megint azon kaptam magam, hogy Gián időzik a tekintetem. Igazából baromi jól csinálta ezt a munkát, amit kiadtam neki. Úgy adtam elő neki a hostess szerepét, mintha nagyon könnyű lenne, de valójában nem is olyan egyszerű. Olyan széles és lelkes mosollyal üdvözölte az összes vendéget, mintha ők lennének az elsők, akik belépnek az ajtón. Azt is magára vállalta, hogy körbejárta az asztalokat, hogy ránézzen a kuncsaftokra, amikor éppen senki sem ért rá. Szerencsére úgy tűnt, fogalma sincs róla, hogy figyelem őt.

Mire mindenki lelépett, már jócskán elmúlt éjfél. Elkezdett esni az eső, az óceán pedig vadul csapkodott. Éppen kint cigiztem, amikor Gia egyenesen belesétált a füstfelhőmbé.

- Nem tudtam, hogy még mindig itt vagy – szólalt meg.
- Bocs, hogy csalódást okozok – fújtam ki a füstöt.
- Nem okoztál. Csak... azt hittem, rég elmentél.
- Jól csináltad ma a dolgodat.
- Húha! – csodálkozott széles mosollyal. – Ez bók volt?

– Azt mondtam, amit láttam. Azt is megmondanám, ha szarul csináltad volna. Pultosnak akkor se lennél jó, ha az életed múlna rajta... de hostessnek oltári jó vagy.

– Szinte már *bosszess* – kacsintott. – Jó, van némi tapasztalatom. Volt már hostessmunkám New Yorkban.

– Határozottan látszott, hogy nem ez az első köröd.

Tekintetem ösztönösen a hullámszó mellére tévedt, ami feszítette a hófehér póló alatt látszó fekete melltartót. Nagy nehezen megint felnéztem.

Találkozott a tekintetünk, ő pedig hirtelen menni készült.

– Na... jó éjszakát! Holnap időben jövök.

Amikor elsétált a parkoló kocsik mellett, rájöttem, hogy anélkül érkezett. Gyalog.

Így felöltözve? Éjszaka?

Bepattantam a Mustangomba, hogy utolérjem.

– Nincs túl késő ahhoz, hogy egyedül mászkálj? – tekertem le az ablakot.

– Nem gond. Szívesen sétálok.

– Sötét van, és nincs túl sok utcai lámpa a hazafelé vezető úton.

– Honnan tudod, hol lakom?

Ja, tényleg. Nem tudta, hogy az enyém a kicseszett ház, amiben él.

– Megadtad a címed, emlékszel? Úgy ismerem ezt a vidéket, mint a tenyeremet.

– Értem – sétált tovább, miközben lassan gurultam mellette.

– Hazaviszlek.

– Hagyd csak!

– Nem hagyom. Az alkalmazottam vagy. Nekem dolgoztál később estig. Ha történne veled valami hazafelé, akkor részben felelősnek

érezném magam miatta. És nem akarom, hogy ilyesmi száradjon a lelkemen.

– Hát most éppen nincs kocsim – állt meg csípőre tett kézzel. – Szóval többnyire gyalog fogok hazamenni este. Ha nem tudsz mindig hazavinni, akkor most miért zavar?

Nem akartam több időt vesztegetni arra, hogy érveljek neki.

– Kurvára szállj be a kocsi! – parancsoltam rá.

Tiltakozás nélkül kinyitotta az ajtót, és rám nézett.

– Köszí!

Megcsapott az illata. Felborzolta az idegeimet az érzés, amit kellett bennem. Fogalmam sem volt, hogy miért váltja ki ezt belőlem egy nő, akit még csak most ismertem meg.

Ismerősnek tűnt, pedig tudtam, hogy eddig még nem keresztelték egymást az útjaink.

Sok csajjal kefélgettem már. Annyival, hogy úgy gondoltam, immunis lettem az ilyen érzésekre. De Gia valamiért más volt, ami nem fért a fejembe.

Ez veszélyes.

Kellett még egy cigi. Elővettem és rágyújtottam.

– Nem gondolod, hogy itt nem kéne cigizned? – kérdezte.

– Nem. Nem tudok nem cigizni.

Határozottan taplóság volt részemről ragaszkodni a cigizéshez, amikor szólt, hogy ne tegyem. Körültekintőbbnek kellett volna lennem, de így, hogy itt volt mellettem a kocsi, tényleg kellett az a cigi. Lehúztam az ablakot, és igyekeztem direkt kifelé fújni a füstöt, hogy őt ne érje.

– Mióta vagy tulaj a *Heights*-ban?

– A családom építette tíz éve. Pár éve én felelek érte.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Tényleg jó hely. Én eddig még csak egyszer jártam itt, csak volt egy rossz élményem. Nem is jöttem megint, csak ma.

– Miféle rossz élmény? – kaptam oldalra a fejemet.

– Ó... nem maga a hely vagy ilyesmi.

– Akkor mi volt?

– Megismerkedtem egy sráccal, és hát... nem lett jó vége. Biztos hozzákapcsolom a helyet a történetekhez. Ma sem akartam eljönni, amikor Riley könyörgött nekem.

Forrongott bennem a düh a gondolattól, hogy valaki fájdalmat okozott neki az én szórakozóhelyemen.

– Bántott téged? – kérdeztem lelassítva.

– Nem.

– Akkor mi történt?

– Hagytam, hogy megdugjon, aztán rossz telefonszámot adott meg.

Meglepett a nyers válasza. Nem sok olyan dolog létezik, ami után nem tudok szóhoz jutni. Erre viszont tényleg nem találtam szavakat. Nem állt össze a kép, hogyan sikerülhet valakinek ágyba vinni ezt a csajt, hogy aztán kamu számot adjon meg neki.

Sokkolt az őszintesége. Hány nő vallaná be ezt a főnökének? Giáról bárki mondhat bármit, de az tény, hogy valódi. Talán ez az, ami vonzott benne. Mert nagyon sok minden felszínes és mű az életemben. Ennek a lánynak mintha nem lett volna rejtegetnivalója.

– Jesszus, miért mondtam el ezt neked? – takarta el az arcát. – Néha csak úgy kibukik belőlem az igazság.

– Hát az anyám mindig azt mondta, hogy ne magyarázkodj az igazság miatt, csak a hazugságokért – pillantottam rá. – Biztos házas volt a fickó. Sok ilyen nagyvárosi figura megfordul nálunk, aki azt hiszi, hogy idejöhet dugni a Hampton-vidékre, aztán hazamehet a feleségéhez Manhattanbe, mintha mi sem történt volna.